

**ODVJETNIK
JURAJ MARINIĆ**

::sjedište: Osijek, Gundulićeva 5, tel: 031/20 80 90, fax: 031/20 60 22

:: e-mail: odvjetnik.marinic@gmail.com

:: br.žiro računa: HR9641240031599001515 kod KentBank d.d.

::OIB: 90945508373

Posl. broj: P-558/2025

OPĆINSKI SUD U VUKOVARU

TUŽITELJ: HEP ELEKTRA d.o.o. za opskrbu električnom energijom,
Zagreb, Ulica grada Vukovara 37, OIB:43965974818
zastupan po Juraju Mariniću, odvjetniku iz Osijeka

TUŽENICI: 1. STJEPAN MIJAKOVIĆ iz Borova, Vukovarska 18, OIB: 14411821282
2. NIKOLA MIJAKOVIĆ iz Retkovaca, J. J. Strossmayera 7,
OIB: 28240674665
3. MILIJANA MAČKOVIĆ iz Andrijaševaca, Tri ruže 27,
OIB: 13478752835

ŽALBA

Presudom Općinskog suda u Vukovaru broj: P-558/2025-10 od 15. srpnja 2026. godine pod točkom I. izreke odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja, dok je pod točkom II. izreke odbijen tužitelj sa zahtjevom za naknadu parničnog troška.

Tužitelj pobijan naprijed navedenu prvostupanjski presuda u cijelosti zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka budući je pobijana presuda nejasna i proturječna te zbog pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužitelja.

Prije svega tužitelj ističe kako prvostupanjski sud pogrešno zaključuje da je tužitelj bio prekludiran u dostavi računa koji predstavljaju temelj utuženog potraživanja. Naime, tužitelj je već u tužbi naveo činjenice na kojima temelji svoj zahtjev te je izričito predložio izvođenje dokaza uvidom u račune koji se odnose na predmetno obračunsko mjerno mjesto i utuženo razdoblje. Dakle, dokazni prijedlog bio je pravodobno istaknut, a naknadna dostava računa uz podnesak od 11. ožujka 2026. godine ne predstavlja iznošenje novih činjenica niti predlaganje novog dokaza već samo dostavu isprava kojima se potvrđuje i konkretizira već ranije predloženi dokaz.

Tužitelj navodi da odredba članka 461.a Zakona o parničnom postupku, na koju se sud poziva, ima za cilj spriječiti stranke da tijekom postupka iznose nove činjenice i nove dokaze kojima bi iznenadile protivnu stranu, ali se ne može tumačiti na način da sudu onemogućava uvid u isprave koje se odnose na već pravodobno predloženi dokaz.

Stoga je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 461.a Zakona o parničnom postupku kada je zaključio da navedene račune ne može uzeti u obzir.

Osim navedenog, tužitelj ukazuje i na to da pobijana prvostupanjska presuda sadrži proturječnost. Naime, prvostupanjski sud u točki 9. obrazloženja navodi da račune naknadno dostavljene od strane tužitelja zbog procesne prekluzije neće uzeti u obzir prilikom odlučivanja. Međutim, već u sljedećoj točki obrazloženja sud upravo sadržaj tih istih računa koristi kao odlučan razlog za odbijanje tužbenog zahtjeva navodeći da postoji "nesavladiva kontradikcija" između računa i izvoda iz poslovnih knjiga. Dakle, ako je sud smatrao da navedene račune zbog procesne prekluzije nije dopušteno cijeniti kao dokaz tada nije mogao njihov sadržaj koristiti kao temelj za zaključak o neosnovanosti tužbenog zahtjeva jer takvo postupanje predstavlja proturječnost.

Nadalje, prvostupanjski sud netočno navodi da je tužitelj uz tužbu dostavio samo Izvod iz poslovnih knjiga na ukupan iznos od 326,77 EUR. Naime, tužitelj je uz tužbu dostavio dva Izvoda iz poslovnih knjiga i to jedan na ukupan iznos od 326,77 EUR, a drugi na ukupan iznos od 223,43 EUR. Zbroj ta dva ukupna iznosa je sveukupni iznos od 550,20 EUR, upravo onoliko koliko je i utuženo.

Uz navedeno, nejasan je i apsolutno pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da postoji nesklad između računa i izvoda iz poslovnih knjiga jer sud pritom zanemaruje osnovnu razliku između tih isprava. Tužitelj ističe kako račun predstavlja obračun isporučene električne energije (odnosno obračun i ostalih pruženih usluga) za određeno obračunsko razdoblje, dok izvod iz poslovnih knjiga predstavlja stanje otvorene tražbine evidentirano u poslovnim knjigama tužitelja u određenom trenutku, odnosno stanje duga u trenutku utuženja. Prema tome, račun i izvod iz poslovnih knjiga po svojoj prirodi ne moraju odgovarati u apsolutnom iznosu, a kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud.

Tužitelj dodatno pojašnjava da na stanje evidentiranog duga mogu utjecati različite poslovne promjene nakon izdavanja računa uključujući djelomične uplate, prijeboje, knjižna odobrenja, storna ili druga knjiženja. Stoga, sama činjenica da određeni račun glasi na jedan iznos, a da izvod iz poslovnih knjiga iskazuje preostalo dugovanje, ne predstavlja nikakvu kontradikciju. Upravo suprotno, izvod iz poslovnih knjiga služi prikazu aktualnog stanja otvorenih stavki, dok račun služi prikazu obračuna pojedine isporuke. Iz navedenog jasno proizlazi da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio dokaznu vrijednost navedenih isprava.

Tužitelj dalje pojašnjava da izvod iz poslovnih knjiga predstavlja vjerodostojnu knjigovodstvenu ispravu koja ima određenu dokaznu snagu u parničnom postupku. Iako ne predstavlja javnu ispravu riječ je o poslovnoj dokumentaciji koju vodi tužitelj u okviru svog redovitog poslovanja i koja se odnosi na konkretno obračunsko mjerno mjesto i konkretnog korisnika. Slijedom navedenog sud nije mogao bez provođenja bilo kakvog dokaza i bez stručne analize zaključiti da navedena isprava nije vjerodostojna samo, a posebno ne samo zato što ne prikazuje identičan iznos kao pojedini račun. Tužitelj napominje i da je u konkretnom slučaju teret osporavanja vjerodostojnosti takve isprave bio na tuženicima.

Nadalje, prvostupanjski sud pogrešno primjenjuje pravila o teretu dokazivanja iz članka 219. Zakona o parničnom postupku.

Tužitelj je u ovom postupku dokazao postojanje svoje tražbine. Uz tužbu je dostavio izvod iz poslovnih knjiga, predložio izvođenje dokaza uvidom u račune koje je i dostavio u spis te je naveo sve odlučne činjenice na kojima temelji svoj zahtjev.

Tužitelj je dokazao pravnu osnovu potraživanja kao i iznos evidentiranog dugovanja, a na tuženiciima je bio teret dokaz da je dug podmiren odnosno da iznosi navedeni u Izvodima iz poslovnih knjiga ne odgovaraju stvarnom stanju.

Naime, činjenica da određena obveza nije ispunjena predstavlja negativnu činjenicu koju ne dokazuje vjerovnik. Vjerovnik dokazuje nastanak i visinu tražbine, dok je na dužniku teret dokazivanja da je obvezu ispunio odnosno da je dug prestao na neki drugi način. Stoga, ako su tuženici smatrali da je predmetni dug plaćen u cijelosti ili djelomično, upravo je na njima bio teret dokazivanja takve činjenice dostavom dokaza o izvršenim uplatama ili drugim okolnostima koje bi dovele do prestanka ili smanjenja obveze. Međutim, niti jedan od tuženika nije dostavio dokaz o izvršenom plaćanju niti je tijekom postupka tvrdio da je predmetna tražbina podmirena. Prvostupanjski sud je stoga pogrešno prebacio teret dokazivanja na tužitelja zahtijevajući od njega dokazivanje da dug nije plaćen.

Pogrešan je i zaključak prvostupanjskog suda da tuženici nisu pasivno legitimirani. Naime, činjenica da računi formalno glase na pokojnog Franju Mijakovića ne znači da tuženici nisu obveznici plaćanja predmetnog duga.

Tužitelj navodi da u postupku nije bilo sporno da su tuženici suvlasnici nekretnine na kojoj se nalazi predmetno obračunsko mjerno mjesto, a niti da je električna energija u utuženom razdoblju isporučivana upravo na navedeno mjerno mjesto.

Tužitelj je u tužbi jasno naveo da su tuženici suvlasnici predmetne nekretnine te da nakon smrti dotadašnjeg korisnika nisu prijavili promjenu krajnjeg kupca niti sklopili novi ugovor o opskrbi električnom energijom, kao i da su upravo zbog tog propusta tuženika računi ispostavljeni na ranijeg korisnika.

Tužitelj dodaje da takva okolnost ne može predstavljati razlog oslobođenja stvarnih vlasnika nekretnine od obveze niti može ići na štetu tužitelja koji je svoje obveze u cijelosti uredno izvršavao.

Prvostupanjski sud pogrešno svodi obvezu plaćanja isključivo na formalno postojanje ugovornog odnosa s osobom na koju račun glasi zanemarujući pri tome stvarno korištenje obračunskog mjernog mjesta i pravne posljedice korištenja električne energije bez uredno prijavljenog krajnjeg kupca.

Prihvatanje takvog pravnog shvaćanja dovodi do neprihvatljive situacije prema kojoj osobe koje koriste nekretninu i električnu energiju nakon smrti ugovornog kupca mogu izbjeći plaćanje isporučene energije jednostavnim propuštanjem prijave promjene korisnika.

Takvo tumačenje nije u skladu sa svrhom Zakona o tržištu električne energije niti Pravilnika o općim uvjetima za korištenje mreže i opskrbu električnom energijom.

Nadalje, prvostupanjski sud je potpuno zanemario procesno držanje II- i III-tuženika.

Naime, navedeni tuženici nisu u zakonskom roku podnijeli odgovor na tužbu niti su tijekom cijelog postupka osporili bilo koju činjenicu koju je tužitelj iznio. Dakle, nisu osporili da su suvlasnici predmetne nekretnine, da je predmetno obračunsko mjerno mjesto vezano uz tu nekretninu, da je električna energija isporučivana u utuženom razdoblju, da nakon smrti ranijeg korisnika nije prijavljena promjena krajnjeg kupca, a niti su osporili visinu utuženog potraživanja.

Unatoč tome, prvostupanjski sud je zanemario njihovo procesno držanje te je sam zaključio da nije dokazano tko je koristio električnu energiju te da tuženici nisu obveznici plaćanja pri tome apsolutno zanemarujući procesno pravilo prema kojem tužitelj nije dužan dokazivati činjenice koje među strankama nisu sporne.

Slijedom navedenoga, prvostupanjski sud je pogrešno zaključio da postoji nedostatak pasivne legitimacije. Pasivna legitimacija tuženika proizlazi iz njihove povezanosti s predmetnim obračunskim mjernim mjestom, njihovog statusa suvlasnika nekretnine te činjenice da nisu izvršili zakonom predviđene radnje radi prijave promjene krajnjeg kupca. Stoga okolnost da dokumentacija tužitelja još uvijek glasi na pokojnog Franju Mijakovića ne može biti odlučna za odbijanje tužbenog zahtjeva.

Tužitelj je svoju tražbinu dokazao, dok tuženici nisu dokazali niti jednu činjenicu kojom bi osporili osnovu ili visinu potraživanja.

Iz svih navedenih razloga proizlazi da je pobijana presuda donesena uz bitne povrede odredbi parničnog postupka i pogrešnu primjenu materijalnog prava.

Slijedom navedenog tužitelj predlaže da drugostupanjski sud uvaži ovu žalbu i preinači pobijanu presudu na način da usvoji tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tuženike naknaditi tužitelju troškove postupka.

Tužitelj potražuje i trošak za sastavljanje ove žalbe u iznosu od 156,25 EUR (PDV uključen) te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 EUR, sve zajedno s pripadajućim zateznim kamatama.

U Osijeku 21.07.2026.

Tužitelj po: